

γκόμενος

γκόμενος κ. **γκόμινος**, **ο**, ουσ. [αρσ. του ουσ. γκόμενα]. **1.** ο ερωμένος, ο εραστής: «την είδα με τον γκόμενό της να κάνει βόλτα στην παραλία». (Τραγούδι: και θυμάμαι και τη Μαίρη από κάτω, που 'κανε στον **γκόμενο** φλογέρα και σπαγγάτο). **2.** ο ζιγκολό, ο νταβατζής: «είναι ο πιο γνωστός γκόμενος στο λιμάνι». **3.** (γενικά) νέος και ωραίος άντρας και, κατ' επέκταση, ο γυναικοκατακτητής: «σε τέτοιο γκόμενο δε λέει όχι καμιά γυναίκα»· βλ. και λ. γκόμενα·

- βγάζω γκόμενο, (για γυναίκες) συνδέομαι ερωτικά με άντρα: «έβγαλε γκόμενο ένα ομορφόπαιδο κι είναι όλο χαρά»·

- κάνω τον γκόμενο, βλ. φρ. το παίζω γκόμενος·

- πάνω γκόμενο, (για γυναίκες) βλ. φρ. βγάζω γκόμενο·

- το παίζω γκόμενος, συμπεριφέρομαι σαν νέος και ωραίος, συμπεριφέρομαι σαν γυναικοκατακτητής: «πάτησε τα εξήντα ο αφιλότιμος κι ακόμη το παίζει γκόμενος».

Κέντρο Ελληνικής Γλώσσας